

„Ali si dobro tekel?“ je del smeje se Bolte.

„Tekel sem.“

„Ali sem te plačal?“

„Plačali ste me.“

„No, pa prav.“

„Ali si niste zlomili reber, Bolte, ko ste jahali vejo z borovca?“

„Nisem, France.“

„No, pa prav,“ se je dobrovoljno nasmejal France in šel svojim potom.

* * *

Otroci so se vračali s travnika s cveticami. Matijček je prihitel k dedu, zakaj poldne je zvonilo.

„Ej, to je pomlad, to!“ je menil Volbe in mi stisnil roko v slovo. Odhajal sem in mislil na deda, mislil na vnukovo pomlad . . .

Prvi izprehod.

Spisal E. Gangl.

h, kako je to majhno dete! Majhno je kot tisti angelčki, ki so naslikani v naši cerkvi visoko tam pod silnim obokom nad velikim oltarjem.

Ali je pa kaj čudnega, da je naša Marija še tako majhna? Dobili smo jo šele okrog Božiča, ko je bilo mrzlo in vse zasneženo zunaj. A ko je prišla naša Marija k nam, je hipoma zavladala po vseh prostorih tako lepa pomlad, kakršne ni bilo še nikoli k nam. Prišlo je z njo toliko veselja, da so nam bile oči vse solzne. Od Božiča jo imamo, pol leta. Zato je tako majhna, tako drobna, malo večja kot roža, ki se razpne ob pomladnem solncu in napravlja vrt lep in vabljen. In glej, tako napravlja naša Marija naš dom lep in vabljen, vrtu enak.

„Kje je naša Marija?“

„Ni je!“ pravi njena mamica.

Seveda je ni, ker je vsa skrita v svoji posteljici. Skrila jo je mamica pred menoj. Ruto črez obrazek — in Marije ni!

A nekaj se giblje — glej! Ročice je izmotala izpod odeje in sedaj sega z mehkimi, ej, tako drobnimi prstki po tisti nadležni ruti. In že vidim: čelce, potem — oho! — tiste oči, velike, modre, pol v solzah — pol v smehu, potlej nasek — kaj, ali je Peter doma? — in naposled usteca. No, ali je to vsa Marija? — E, saj vidim še brado — bradico, in pa jeziček kaže, in ličeca ima tudi, tako lepa, okrogla.

Pa pravite, da ni naše Marije!

Sicer ne pozabimo nikoli nanjo. Ali zgodi se vendarle, da ne moremo biti vedno poleg nje. Mamica ima opraviti v kuhinji, jaz vam prirejam „Zvonček“ ali imam kaj drugega posla, da moram biti sam v sobi. Sedaj,

ko je toplo in prijazno ob solnčnih poljubih, popeljemo Marijo na hodnik. Tamkaj zaspančka. Zaspančka mirno in sladko. A ko se zbudi in vidi, da je sama, se ji nabero usteca na jok, debela solza ji privre iz očesca — o, solza, tako debela, tako bridka!

■ Kaj hočemo? Pustimo delo in gremo k nji. In solza, še neposušena, se zaziblje na njenem licu, ki ga prešine neskončno mil nasmeh. Z ročicami hoče k nam, a mi se sklonimo k nji. In dobro ji je zopet, ko nas ima ob sebi. Vsa srečna je, in mi smo srečni z njo. Rada bi govorila, nemara bi nam rada povedala, kako ji je lepo in veselo, ko vidi tako velike ljudi pred seboj. Tako veliki ljudje smo, a ona tako majhna! Zato zakroži usteca, kakor da se čudi naši velikosti, precej nato se nasmeje, kakor da ji vstane misel, češ, saj bom tudi jaz tako velika, le počakajte nekoliko!

In ko se čudi in ko je vesela, bi rada govorila. A kako naj govori ubožica? „A-g-g-g . . .“ Tako se oglašča — to je ves njen govor — tako preprost, tako smešnootročji, a vendar tako sladak!

Ali pa mislite, da jo imamo vedno doma? Takrat, ko je bilo zunaj mrzlo in neprijazno, nismo smeli z njo pod milo nebo. Toda sedaj, ko ni več hladnih vetrov in zasneženih poljan, je konec njenemu ujetništvu. Saj je solnce vendar tako vabljivo in toplo, in lepi, zeleni travniki so pretkani z nebrojnim cvetjem, in ceste, ki se vijejo med njimi, so tako prijazne, da ne more nihče posedati zgolj doma. In tudi naša Marija ne! Tudi zanjo so topli dnevi, cvetoči zeleni travniki in dolge, prijazne ceste. Še več: vse je kakor bi bilo samo zanjo.

In napravili smo se na pot. Nekaj tednov prej so bili njeni izprehodi krajši, a sedaj smo se dvignili na dolgo, dolgo pot. Izračunali smo doma, da bomo z Marijo rabili tjakaj celo dolgo uro. Njen voziček namreč ne drdra naglo kakor kočija, ki dirjata z njo ognjena konjiča iz kraja v kraj, da se dvigajo izpod koles oblaki prahu. Njen voziček vozimo počasi, korakoma, kakor da ga vlečeta dva polža.

Marija je ležala in gledala na vse strani. Srečavali smo ljudi, ki so se ozirali nanjo. Rasli so spotoma pred njenimi očmi bogato zasenčeni grmi, kipela so ob cesti proti nebu visoka drevesa. Razgrinjali so se na levo in desno travniki, lepe zelene preproge. Iz dalje je šumljal potok; prijazen je bil njegov pozdrav drobní neznanki, majhni kraljični, ki se vozi danes prvikrat v svoji kočijici daleč tja v neznane dežele . . .

Visoko nad njo se je bočilo veliko neizmerno nebo: utrnil se je njegovi sinjosti gorak odsev in se potopil v Marijinih očeh . . .

Iztegnila je Marija ročico. Nad njo je zletela brza ptička. Kot misel je šinila naglo v daljavo. Povedat je šla, da prihajamo.

In ko smo se ustavili, nas je pozdravilo tiho, senčnato zavetje, lep, prikupen kraj z belo hišo z belimi mizami pred njo, z mirnim, razkošnim gajem okolo nje.

Tedaj se Mariji ni hotelo več ležati. Mamica jo je morala vzeti v naročje in hodila je z njo od drevesa do drevesa. Nobenega koraka ni bilo čuti. Trava je bila mehka kot mah. Začudeno so gledale Marijine oči: toliko sveta ni videla še nikoli! Solnce, ki jo je spremljalo vso pot, je radovedno pogledovalo sedaj skozi streho senčnih vej nanjo. Prestrezala jih je mamica z roko, da niso mogli radovedneži tja v nežnost njenih oči. Zato je bil njih pogled vedno enako radoveden, dokler jih ni zatisnil zaspanček v sladak sen, ki ji je odprl nov, še lepši svet, našim očem neznan, nedoumen . . .

Lahko noč, rožica!

Večerno nebo.

*Kako lepo se svetiš,
večerno ti nebo,
ko noč nam v temno krilo
zagrne vso zemljó.*

*Ah, ti nebo večerno,
si slika naših nad,
ko nam zija naproti
nesrečnih dni prepad . . .*

Sorin.

Ptičica, zapoj mi . . .

*Ptičica, zapoj mi
pesem o pomladi,
o zelenih gričih,
solnčnati livadi,
o veselju dece,
ki po tratah raja
in veseli praznik
mladih let obhaja!*

*Ptičica, zapoj mi
pesem tiho, žalno,
da moj duh preseli
spet v mladost se daljno . . .
In že duh mi plava
v dobo sreče jasne,
ki kot dan blesteči
hitro nam ugasne . . .*

Žirov.

